

Lovforslagets Ordning følges. Bekostningerne ved den ny Proces ville uden Nytte forøges, de klare Sagers Afgørelse vil forhales, og Bestræbelser for at modvirke Retshaandhævelsen fremmes. Naar med Hensyn til Domsforhandlingen Beskikkelsen uden for Nævningesager kommer til at bero paa Rettens Skøn om Trangen dertil, har den sigtede tilstrækkelig Garanti for, at Forsvarer vil blive beskikket i ethvert Tilfælde, hvor han har rimelig Grund til at ønske det.

Paa de Stadier i Sagen, der gaa forud for Domsforhandlingen (den normale og den anticiperede), vil under det ny Processystem Beskikkelse af Forsvarer være uforuden. Hvad enten paa dette Sagens Trin Formen bliver mere eller mindre akkusatorisk, er det givet, at de reelle Farer for den sigtede, som Inkvisitionsprincippet rummer, bortfalde. Beskikkelse af Forsvarer vilde derfor her være en Garanti for den Sigtede, som ikke behøves ved Siden af de andre, som den ny Proces giver ham.

Under Nr. 242 har Flertallet foreslaaet at affatte 1ste Stykke, 2det Punktum i § 713, angaaende Forsvarerens Beføjelse til at „tage Ordet“ m. m. i Retsmøder, før Tiltale er rejst, i Overensstemmelse med det af Kommissionens Flertal stillede Forslag. Da de Afhørelser, som ere saadanne Retsmøders Indhold, kun have det i § 873 angivne Øjemed — bortset fra de Tilfælde, hvor der er Tale om en anticiperet Bevisførelse — ligger enhver Slags Udviklinger, der kunne henregnes til Procedure, ganske uden for deres Formaal. For saa vidt det altsaa maatte være Meningen med den Beføjelse, Lovforslagets § 713 hjemler Forsvareren til at „tage Ordet“, at give ham Adgang til saadanne Udviklinger, vilde det være urigtigt. Er det derimod kun Meningen at indrømme ham Ret til at fremsætte de Bemærkninger, hvortil en Tilførsel til Retsbogen om en afhørt Persons Udsagn, om hvis Vedtagelse der nu bliver Spørgsmaal, se § 742, giver ham Anledning, har Reglen herom sin naturlige Plads i § 879, og denne Be-

føjelse bør ikke være undergivet Dommerens Skøn med Hensyn til Tidspunktet. Bemærkningerne maa naturlig fremsættes efter Oplæsningen af den paagældende Protokolltilførsel, da Øjemedet ellers let forspildes. For at klargøre dette, har Flertallet i sit Forslag under Nr. 242 tilføjet en Henvisning til § 879, der, omformet saaledes, som hele Udvalget foreslaar under Nr. 290, giver den i Kommissionens udkastet savnede Regel om Adgangen til at fremføre de omspurgte Bemærkninger og til at faa disse i Korthed indførte i Retsbogen. For saa vidt Flertallet dernæst i Nr. 242 foreslaar ogsaa at nægte Forsvareren — denne vil efter Flertallets ovenfor omtalte Forslag være en valgt Forsvarer — Retten til at „samtale med sigtede“ i disse Retsmøder, er det for at undgaa de nærliggende Misbrug af en saadan Ret, hvilken Forsvareren, allerede paa Grund af den ved § 714 hjemlede Adgang til Samkvem med den sigtede, ikke behøver eller skal kunne behøve for at anvende de ham tilkommende Beføjelser med Hensyn til den stedfindende Afhørelse.

Mindretallet maa med Hensyn til de ovenfor omtalte Flertalsforslag gøre den almindelige Bemærkning — der ogsaa gælder forskellige af de senere omtalte Flertalsforslag, der ikke særlig ere imødegaaede af Mindretallet — at de efter Mindretallets Mening i meget betydelig Grad ville svække Sigtedes Retsstilling og derved føre til paa væsentlige Punkter at gøre den Systemforandring illusorisk, der bør være Hovedgrundsætningen i en reformeret Strafferetspleje, nemlig, at den Sigtedes Ret som Part anerkendes. Beskikkelsen af Forsvarer, før Tiltale er rejst, er, navnlig i de Tilfælde, hvor Sigtede er fængslet, et væsentligt, ja, efter Mindretallets Mening uundværligt Korrektiv imod at Afhøringen omformes til, i Strid med Anklageprincippet, at blive noget nær det nugældende inkvisitoriske Forhør. Selv bortset fra, at det af Flertallet foreslaaede System skaber en iøjnefaldende Forskel imellem den velstaaende Arrestant, der har Raad til selv at antage en Forsvarer, og den mindre